

Finansdepartementet
Finansmarkedsavdelingen
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Oslo, 10. november 2020

FORSLAG TIL UTLÅNSFORSKRIFT - HØRINGSUTTALELSE

Det vises til Finanstilsynet høringsnotat av 28. september 2020 med forslag til ny utlånsforskrift («Forslaget»). Med dette inngis høringsuttalelse på vegne av vår klient, *EnterCard Group AB* («EnterCard»), som er en av de største tilbyderne av usikret forbrukerkreditt på det norske og skandinaviske markedet. EnterCards viktigste produkter er kredittkort og forbrukslån.

1. Generelle bemerkninger

De gjeldende forskrifter om boliglån og forbrukslån og Forslaget er rettslig sett svært inngripende i finansmarkedet. Regelverket påvirker de fleste forbrukere med lån og de fleste finansforetak. Regelverket er førende for boligprisene. Derfor er disse restriksjonene gjenstand for nesten kontinuerlig politisk diskusjon og samfunnsdebatt.

Essensen i Forslaget er at regler som opprinnelig ble innført som midlertidige tiltak for å dempe rask gjeldsvekst skal gjøres permanente, og mer restriktive.

I høringsrunden i 2018 forut for den gjeldende forbrukslånsforskriften hadde en rekke høringsinstanser, herunder Justisdepartementet innvendinger til hjemmelsgrunnlaget for forskriften og forholdet til EØS-retten.¹ Justisdepartementet mente at reglene burde koordineres med finansavtalelovens regler om kredittvurdering.

¹ Se Justisdepartementets uttalelse av 29. november 2018. <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing---utkast-til-forskrift-om-forsvarlig-utlanspraksis-for-forbrukslan/id2612395/?uid=2fc7f966-8733-4301-9c98-cfcc4f950797>. Se også EnterCards uttalelse av 6. desember 2018, der hjemmelsgrunnlaget drøftes inngående i en vedlagt vurdering fra Advokatfirmaet Garmann Mitchell, <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing---utkast-til-forskrift-om-forsvarlig-utlanspraksis-for-forbrukslan/id2612395/?uid=05fb37e7-6879-4c3a-99a9-8c637bf6d38c>

Hverken det eksisterende regelverk eller Forslaget kvalitetssikret mot Norges EØS-rettslige forpliktelser, se nærmere våre merknader under punkt 2.

Alle disse forhold tilsier at denne typer restriksjoner bør utredes som lov og behandles i Stortinget etter bred offentlig debatt. Og under enhver omstendighet burde ikke et så viktig utredningsarbeid overlates til et underordnet tilsynsorgan, som hverken har som sitt formål å drive lovutredning eller utvikle finans- eller boligpolitikk.

Høringsnotatet er knapt, og fremstår for oss mer som et argumentasjonsskrift for det reglene som foreslår enn en utredning med objektivt utgangspunkt, der ulike hensyn og interesser veies mot hverandre.

Vi kan ikke se at høringsnotatet gir noen god begrunnelse for hvorfor strengere restriksjoner er nødvendige nå. Det fremgår av Forslaget s. 9 at volum på usikret kreditt har sunket kraftig, noe som indikerer at situasjonen er under kontroll. Det inntrykket kan vi bekrefte som finansforetak.

Det hevdes videre i høringsnotatet at misligholdet av forbruksgjeld øker. Men statistikken som gjengis på side 10 kan gi et feilaktig inntrykk. At andelen misligholdte lån går opp er nettopp en konsekvens av at totalt kredittvolum går ned. Det skyldes at lån nedbetales, samtidig som færre tar opp nye lån. Derimot blir eldre misligholdte fordringer i porteføljen i mindre grad påvirket av at totalt lånevolum går ned. Det skyldes at det tar lengre tid å få betalt av skyldnere uten betalingsevne. Det betyr at misligholdte lån utgjør en større del av totalen når volumet går ned.

Det er jo ellers en enkel måte å redusere misligholdsandelen: Ved en massiv økning av utlån, ville misligholdsandelen synke momentant, ettersom det tar tid før mislighold utvikler seg. Det ville av innlysende grunner neppe være klok medisin. Men dette viser at misligholdsandel i begrenset grad er et relevant parameter for å vurdere sunnheten i låneportefølje.

EnterCard har ellers opplevd økt mislighold etter koronakrisen, selv om titusener av kunder har mistet arbeid og inntekter. At det koronakrisen ikke har utløst noen gjeldskrise, tilsier at kredittnivået er moderat og fornuftig.

Norsk økonomi er nå i en historisk unik og sårbar fase. De økonomiske virkningene av koronarestriksjoner er massive for næringsliv og arbeidstagere. Staten kompenserer med enorme beløp i kompensasjon og likviditet. Det ville være paradoksalt og neppe formålstjenlig om staten samtidig begrenser likviditetstilførselen fra finanssektoren.

Høringsnotatet fra Finanstilsynet gir inntrykk av en overkant negativ innstilling til kredittens rolle i

samfunnsøkonomien. Det er neppe i forbrukernes generelle interesse at det blir uforholdsmessig vanskelig å reise kapital og likviditet. Tilgang på kreditt er nødvendig gode for de aller fleste. Kreditt er normalt nødvendig for å bygge opp formue, noe som igjen fremmer sosial mobilitet. Målet kan ikke være å stoppe kreditt som sådan, men å hindre at kreditt skaper gjeldsproblemer.

Etter vårt syn går Forslaget for langt i å frata finansforetakene ansvaret for kredittvurderingen, noe som også er nedfelt i forbrukerkredittdirektivet (CCD) artikkel 8. Det bør legges til at Finanstilsynet i sin tilsynspraksis svært langt i å instruere foretakene i kredittvurdering. Blant annet Finanstilsynet pålegger tilsynet foretakene å anvende SIFOs referansebudsjett ved kredittvurdering. En slik plikt er ikke lov- eller forskriftsfestet. Og det er heller ikke opplagt at dette budsjettet bør være normgivende for alle kredittsøknader. Disse instruksene kommer i tillegg til de forskriftsfestede restriksjoner. Vi etterlyser et større rom for bankfaglig skjønn og mulighet og til å ta individuelle hensyn. Det er neppe heldig for den finansielle stabiliteten om kredittvurdering nærmest nedlegges som fag.

Det må fremheves det at foretakene har fri kredittvurdering langt fra betyr at de kan låne ut hva som helst til hvem som helst. Etter finansavtaleloven § 47 tredje ledd kan kundens betalingsansvar lempes dersom vedkommende skulle vært frarådet å ta opp kreditten. Det finnes en rekke avgjørelser i Finansklagenemnda, der kundens ansvar for tilbakebetaling er lempet helt eller delvis. Finansinstitusjonenes ansvar er betydelig skjerpet i utkastet til ny finansavtalelov. Det er foreslått en avslagsplikt, og utvidet erstatningsansvar.

Sammenlignet med de strenge sjablongmessige rammer Finanstilsynet foreslår, er etterfølgende ansvarliggjøring av foretakene langt mer treffsikre og effektive virkemidler for å hindre uforsvarlig utlån. EnterCard bruker store ressurser i en kontinuerlig prosess for å utvikle best mulig verktøy for å avklare hvem som innvilges kreditt og hvor mye. Vi minner om at det er ingen finansforetak som har interesse av å låne ut penger som ikke blir tilbakebetalt.

Et svært viktig virkemiddel for å unngå lån som går i mislighold er innføringen av gjeldsregistre i 2019. Disse har mer enn noe annet tiltak bidratt til å hindre uforsvarlig kreditt. Og når disse registrene forhåpentligvis utvides til å omfatte flere typer gjeld vil finansforetakene ha bedre beslutningsgrunnlag, noe som vil redusere mislighold ytterligere. Av den grunn ser vi ikke behovet for ytterligere restriksjoner nå.

Tidvis finner vi det krevende å følge logikken i resonnementene i høringsnotatet. Som eksempel kan nevnes følgende uttalelse på side 29:

«En noe strammere utlånspraksis vil bidra til at flere husholdninger ikke vil oppnå ønsket finansiering for kjøp av bolig, varer og tjenester, herunder biler. Samtidig vil forskriften trolig bidra til noe lavere boligpriser enn hva som ville ha vært tilfellet uten slik regulering. Det vil være til fordel for kommende førstegangskjøpere i boligmarkedet».

At forskriften bidrar til å dempe boligprisene er utvilsomt riktig. Det er imidlertid vanskelig å se at dette vill gagne førstegangskjøperne. Prisene dempes jo fordi det blir vanskeligere å lånefinansiere kjøp, slik at en del kjøpere presses ut av markedet. Kjøperne som er mest avhengige av fremmedkapital taper kjøpekraft og kjøpsmulighet. Det vil særlig gjelde unge i etableringsfasen, som i snitt har lavest inntekter og egenkapital. Det er vanskelig å forstå at kredittrestriksjoner hjelper de som er mest avhengige av kreditt. Dette burde hvertfall vært forklart nærmere. Dette er et av flere eksempler på viktige konklusjoner som ikke er tilstrekkelig underbygget, noe som indikerer at saken burde vært utredet grundigere.

2. Særlig om forholdet til EØS-avtalen

En sentral innvending mot Forslaget er at norske myndigheter ikke har avklart forholdet til EØS-retten.

Ved høringen til eksisterende forskrift om forbrukslån i 2018 anførte flere høringsinstanser at den forskriften kunne komme i strid med EØS-avtalen. Dette omfattet Justisdepartementet som fremhevet at forskriften var problematisk i forhold til forbrukerkredittdirektivet (CCD) artikkel 8.² Det vises også til vurdering fra Advokatfirmaet Garmann Mitchell, der det ble fremhevet at forskriften kunne være i strid med CCD artikkel 8 og de grunnleggende prinsipper om de fire friheter.³ Dessuten konkluderte vi med at forskriftsforslaget burde vært sendt på høring i samsvar med EØS-høringsloven. Tilsvarende synspunkter ble anført i en rekke andre høringssvar, herunder fra Advokatfirmaet Simonsen Vogt Wiig på vegne av Klarna⁴ og av Advokatfirmaet Thommessen på vegne av Nordax Bank⁵.

Etter det vi vet er det aldri foretatt noen vurderinger av de omfattende EØS-rettslige innvendinger som fremkom i høringsrunden i 2018. Det fremgår hvertfall ikke av noe offentlig dokument vi kjenner til.

Det er heller ikke foretatt noen utredning av spørsmålet i dette høringsnotatet fra Finanstilsynet. Finanstilsynet konkluderer i høringsnotatet side 19 at Forslaget ikke bryter med EØS-avtalen, men drøfter ikke spørsmålet, eller de innvendinger som har fremkommet. Finanstilsynet synes å legge til grunn at det er adgang til å fravike EØS-avtalen fordi det foreligger «allmenne hensyn». Men hvis det var slik at nasjonalstatene kunne se bort fra EU og EØS-retten dersom de mente de hadde god grunn, ville det knapt være noe igjen av fellesskapsretten. For øvrig er vel enhver lov eller forskrift som gis i Norge basert på det lovgiver mener er «allmenne hensyn».

² Se note 1 over.

³ Se note 1 over.

⁴ <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing---utkast-til-forskrift-om-forsvarlig-utlanspraksis-for-forbrukslan/id2612395/?uid=d9ed0ef2-cc8e-4028-9d0e-99a60ab2d7b4>

⁵ <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing---utkast-til-forskrift-om-forsvarlig-utlanspraksis-for-forbrukslan/id2612395/?uid=6b12228e-24fe-473d-80fe-499ff9f8e4c0>

Det fremstår for oss som Finanstilsynet ikke i tilstrekkelig grad har tatt inn over seg hvor inngripende EØS-retten er for nasjonalstatens handlingsrom. Særlig innenfor finansrett, som er stadig tettere regulert av direktiver, forordninger og anbefalinger fra EBA.

Vi noterer oss at tilsynet i på side 30 i høringsnotatet uttaler at forskriften omfatter «*kreditt ytet grensekryssende fra annen EØS-stat. Dette vil innebære økte administrative kostnader for finansforetak i EØS-området som vil yte slik kreditt i Norge*». Finanstilsynet erkjenner med dette at Forslaget har en handelshindrende effekt i form av økte kostnader ved grenseoverskridende transaksjoner. Det drøftes imidlertid ikke hvordan det kan forsvares mot De fire friheter. Dette regelverket innebærer at handelshindringer er ulovlige med mindre det foreligger en særlig unntaksgrunn, som nasjonalstaten må gjøre rede for.

De innvendinger som fremkom mot forskriften til forbrukslån i 2018 er like gyldige i forhold til det nye Forslaget. Og dette Forslaget er etter vårt syn enda mer krevende å forene med Norges EØS-rettslige forpliktelser.

For det første foreslås det nå å innføre permanent regelverk. Det er altså ikke tale om en provisorisk løsning i en akutt situasjon. Dermed kan ikke norske myndigheter påberope seg noen form for unntakshjemmel. Med tanke på at det er tale om videreføring av et regelverk som har vært gjeldende i mange år, kan den norske staten heller ikke hevde at det ikke har vært tid til grundig utredning.

For det annet blir kredittvurderingen etter Forslaget enda strengere. Lånerammen foreslås redusert til 4,5 ganger årsinntekt. Unntakskvoten reduseres for boliglån, og for forbrukslån fjernes den helt. Dermed beskjæres den frie kredittvurdering som er forankret i CCD artikkel 8 ytterligere.

For det tredje har det nå kommet nytt regelverk fra EU som vi finner vanskelig å forene med Forslaget. Det vises videre til at EBA tidligere i år lanserte sine *Guidelines on Loan Origination and Monitoring*.⁶ Norge har gjennom finanstilsynet erklært til retningslinjene vil tre i kraft i Norge innen 30 juni 2021.⁷ Finanstilsynet omtaler imidlertid ikke EBAs retningslinjer i høringsnotatet, til tross for at punkt 5.2 i retningslinjene nettopp handler om finansinstitusjonenes kredittvurdering, altså det samme som Forslaget regulerer.

Det er uklart for oss hvordan disse to regelverkene skal koordineres, og hvordan finansforetakene skal forholde seg til to parallelle regelsett. Det bemerkes at EBAs retningslinjer i stor grad pålegger ansvaret for

⁶https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Publications/Guidelines/2020/Guidelines%20on%20loan%20origination%20and%20monitoring/884283/EBA%20GL%202020%2006%20Final%20Report%20on%20GL%20on%20loan%20origination%20and%20monitoring.pdf

⁷https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Publications/Guidelines/2020/Guidelines%20on%20loan%20origination%20and%20monitoring/932377/EBA%20GL%202020%2006%20-%20CT%20GLs%20on%20loan%20origination%20and%20monitoring.pdf

kredittvurderingen på foretakene i tråd med CCD artikkel 8, mens Forslaget altså innebærer at det meste av kredittvurderingen skjer ved firkantede regler, som overflødiggjør bankfaglig skjønn. Spissformulert er det nå staten gjennom forskrift som driver kredittvurdering. Det er hverken i samsvar med CCD artikkel 8 eller EBAs retningslinjer.

Vi finner det uheldig at Finanstilsynet heller ikke denne gangen har utredet forholdet til EØS-avtalen. Og den sterke kritikk (inkludert selvkritikk) som har vært rettet mot norske myndigheter relatert til den såkalte NAV-skandalen burde tilsi et høyere oppmerksomhetsnivå.

Både de eksisterende kredittrestriksjoner og Forslaget medfører betydelige økonomiske konsekvenser for en stor gruppe private aktører, herunder forbrukere, nasjonale og utenlandske finansforetak i inn- og utland, samt mange tilbydere av varer og tjenester som kjøpes på kreditt. Dersom norske myndigheter ikke i tilstrekkelig grad vurderer eksisterende og foreslåtte kredittrestriksjoner opp mot landets EØS-rettslige forpliktelser, vil det eksponere staten mot rettslige krav og tiltak fra fellesskapsorganer og markedsaktører. Og dersom det reises tvil om regelverkets rettslige gyldighet, skaper det usikkerhet om gjeldende rett i markedet, hvilket ikke bidrar til å ivareta den finansielle stabilitet som er Forslagets formål. Det er også en risiko for at aktører som driver grensekryssende vil ta lett på regelverket, siden de ikke er underlagt norske myndigheters tilsyn. Det vil i så fall medføre en konkurranseulempa for foretak som er tungt etablert i Norge, og respekterer norske myndigheters pålegg og føringer.

Det bør legges til at norske myndigheter nylig har innført eller foreslått en rekke andre finansregulatoriske restriksjoner som ikke er basert på fellesskapsrettslige regler. Som eksempler kan nevnes viktige regler i forskrift om markedsføring av kreditt og særskilt norsk systemrisikobuffer. Dessuten har mange av reglene i forslaget til ny finansavtalelov en særnorsk innretning. Samlet sett betyr dette at norsk finansregulering beveger seg bort fra fellesskapsretten og det indre marked. Denne utviklingen skjer samtidig med at fellesskapsretten blir stadig mer detaljert og komplisert. Et mangfold av norske og internasjonale rettskilder i stadig endring er svært vanskelig å forholde seg til, og skaper enorme utgifter til compliance og teknologitilpasning for foretakene. Dette medfører betydelig dyrere finanstjenester for forbrukerne.

Kompliserte nasjonale regler som stadig endres betyr også at det blir tidkrevende og kostbart for aktører fra andre deler av EØS å etablere seg på det norske finansmarkedet, noe som altså erkjennes av Finanstilsynet.

EnterCard er et internasjonalt foretak, og deres forretningsmodell er basert på felles CRM-løsninger og scoringssystemer for de nasjonale markedene de operer i. Slik driver også mange andre internasjonale finansinstitusjoner. Det medfører store kostnader og tekniske utfordringer at slike foretak må følge et særnorskt regelverk som stadig utvides og endres. Det svekker muligheten for stordriftsløsninger.

Den særnorske rammeloavgivningen gjør det også krevende for norske finansinstitusjoner og fintechforetak å eksportere sin forretningsmodell og know-how ved å etablere seg i utlandet.

Vi vil derfor generelt sett oppfordre norske myndigheter til større fokus på regelverk fremmer enkelhet, stabilitet, forutberegnelighet, effektivitet samt harmoni med finansretten i EØS. Det vil styrke institusjonene, og derved også gi forbrukerne bedre og billigere tjenester.

Spesielt vil vi oppfordre Finansdepartementet til en grundigere vurdering av dette Forslaget opp mot EØS-retten. Herunder bør Forslaget behandles i samsvar med EØS-høringsloven.

3. Om Forslagets anvendelsesområde

Hensikten med Forslaget er å dempe gjeldsnivået i norske husholdninger. Basert på den forutsetning er det viktig at regelverket favner *alle typer kreditt til forbrukere*. Vi finner det derfor naturlig at Finstilsynet nå foreslår at lån med salgspant og finansiell leasing reguleres på lik linje med boliglån og forbrukslån og i samme forskrift.

Vi kan ikke se noen grunn til at lån med salgspant og leasingprodukter skal favoriseres. Slike avtaler genererer gjeldsforpliktelser for forbrukerne på linje med andre typer kreditt. Hvis leasing og lån mot salgspant holdes utenfor blir reguleringen mindre effektiv, og det medfører en ubegrunnet konkurransefordel for aktører som er spesialisert innen disse segmentene.

For forbrukerne og samfunnsøkonomien er det også uheldig om kredittmulighetene utilsiktet påvirker hvilke varer og tjenester forbrukeren kjøper. Dersom leasing og lån mot salgspant holdes utenfor regelverket vil det et incitament til å bruke penger på kostbart nytt løsøre. Det ville være paradoksalt om en bileier lettere kan få lån til å skaffe seg en ny bil enn til å reparere den gamle. Det er neppe en ønskelig effekt.

For forbrukere er leasing i dag primært utbredt ved anskaffelse av bil. Men hvis finansiell leasing holdes utenfor kredittrestriksjoner som blir stadig strengere, er det også tenkelig at det på boligmarkedet vil bli utbredt med hybrider mellom leie og eie. Man kan også tenke seg finansiell leasing i større grad tilbys til anskaffelse av mindre kapitalkrevende forbruksvarer som elektronikk og møbler.

Det er ikke gitt at mer leasing er i forbrukernes interesse. Tradisjonell lånefinansiering har den fordel at forpliktelser og rettigheter er enkle og oversiktlige, mens leasing er svært vanskelige å forstå. Lånekunden har et godt vern for sine rettigheter. I motsetning til leasing, vil låntager selv eie den gjenstanden han/hun har kjøpt for lånesummen. En pantøver kan bare ta dekning for utestående gjeld. Ved realisasjon har forbrukeren vern etter dekning-, gjeldsordnings- og tvangsfullbyrdsloven. Det ville etter vårt syn svekke forbrukervernet om tradisjonell långivning pålegges særskilte restriksjoner, som presser flere over på leasing.

Eventuelle kredittrestriksjoner bør altså som utgangspunkt gjelde uavhengig av hvordan kreditten sikres. Og den bør også gjelde selv om en anskaffelseskreditt er formalisert som en leieløsning.

Det bemerkes at en forskjellsbehandling av forskjellige typer kreditt skaper konkurransevridning mellom markedsaktører, som igjen kan reise EØS-rettslige problemer.

Etter vårt syn bør forskriften begrenses til forbrukerforhold. Næringsdrivende er avhengige av finansiering til investeringer og drift. De har heller ikke det samme behov for rettslig beskyttelse.

4. kommentarer til de enkelte bestemmelser i Forslaget

Til § 2

Gitt at forskriften er svært restriktivt er det fornuftig at kredittkort med inntil 25.000 kroner i ramme holdes helt utenfor forskriften. Kreditt i den størrelsesorden genererer i svært liten grad gjeldsproblemer.

Det vises til at forbrukere har styrkede rettigheter etter finansavtaleven § 54b ved innkjøp med kredittkort. Dette er i praksis særlig viktig ved kjøp av varer og tjenester i utlandet, der det er vanskelig å rette krav direkte mot brukerstedet. På mange kort følger det også med tilleggsfordeler, som reiseforsikring. Slike rettigheter er viktige i en periode der reisemarkedet er preget av kansellering og usikkerhet.

Dette tilsier at rammen i unntaket økes, f.eks. til 75.000 kroner. Dette vil medføre at en barnefamilie vil kunne bruke kredittkort ved bestilling av en vanlig feriereise med større trygghet.

Kredittkort gir også større trygghet ved netthandel, som for mange er blitt en nødvendighet under koronarestriksjonene. Dette medførte at Finanstilsynet tidligere i år definerte kredittkortforetak som samfunnskritiske.

Myndighetene bør derfor legge til rette for at forbrukere har tilgang til kredittkort gjennom å heve unntaksrammen.

Til § 4

Kravet om at kunden skal tåle en generell renteøkning på all gjeld videreføres fra gjeldende forskrifter. Vi vil påpeke at rentenivået nå er svært lavt, rundt 1,5% for boliglån. Norges Bank legger i sine vurderinger til grunn at rentene vil være lave i svært lang tid. Det er ingen seriøse prognoser som tilsier at det er tenkelig å øke rentenivået vesentlig på mange år.

Selv om påslaget på 5% ikke endres i Forslaget, medfører det i realiteten et skjerpet krav når rentenivået synker ned til et svært lavt nivå. Hvis forbrukeren i utgangspunktet betaler 5% i rente medfører et ytterligere påslag på 5% en dobling. Hvis forbrukeren derimot betaler 1,5% i rente, medfører imidlertid et påslag på 5% til 6,5% at de totale renteutgiftene øker med over 430%. Det fremstår som en stresstest uten realisme.

Et alternativ kunne være en mer dynamisk regel som innebærer at kunden skal tåle f.eks. dobling av sine eksisterende renteutgifter.

Til § 5

Vi kan ikke se noen grunn til å senke den totale lånerammen til 4,5 ganger inntekt. Det bemerkes at rentenivået er svært lavt, noe som har medført at låntakernes betjeningsevne er betydelig styrket. Da er det liten grunn til vesentlig reduksjon av rammen for opplåning. Det vises til at heller ikke Norges bank støtter en slik reduksjon.

En reduksjon av lånerammen er særlig uheldig dersom adgangen til å gi unntak samtidig fjernes. Dess strengere hovedreglene er, dess videre bør unntaket være, og vice versa.

Til § 11

Det bør fortsatt være en unntakskvote fra forskriften for usikret gjeld.

Den generelle restriksjonene i forskriften er firkantede, og gir intet rom for individuelt skjønn. Det har etter det generelle regler ingen betydning hva kreditten skal brukes til. Det kan ikke legges vekt på hva slags formue låntager har, og heller ikke sannsynlige inntekter i fremtiden (selv om de er sikre). Og reglene kan slå særlig urimelig ut for næringsdrivende som ikke har jevnlig inntekter, f.eks. de som primært har privat inntekt i form av aksjeutbytte. Det er heller intet rom for å bevilge usikret kreditt som en nødvendig kortsiktig løsning, f.eks. i påvente av et boligsalg eller et skifteoppgjør. At det ikke gis noen unntakskvote vil særlig ramme gründere, som sjelden oppfyller de generelle krav.

Av disse grunner er det helt nødvendig med en unntakskvote. Det er heller ingen grunn til å fjerne den begrenset unntakskvote. Som finansdepartementet fremhever i sitt høringsbrev er formålet med Forslaget kun *makroøkonomisk*: å dempe den totale kredittveksten; ikke å regulere det individuelle forholdet mellom finansforetak og kunde. Det siste ligger under finansavtaleloven.

I EnterCard antas det at det er nødvendig med en unntakskvote på minst 10% for å ha tilstrekkelig rom til å ta individuelle hensyn i tilfeller der hovedreglene gir urimelige og utilsiktede utslag.

Med vennlig hilsen
Garmann, Mitchell & Co Advokatfirma DA

Eirik Vinje
Advokat

T: +47 92 88 67 79 E: ev@gmco.no
Ansvarlig advokat: Eirik Vinje